

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyní JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci

žalobkyně: **T. T. C.**, narozená dne XXX
státní příslušnost XXX
bytem na území republiky XXX
zastoupená advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, č. j. MV-68687-5/SO-2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „odvolací orgán“ nebo „žalovaný“) ze dne 2. 10. 2017, č. j. MV-68687-5/SO-2014, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen

„prvostupňový orgán“) ze dne 22. 1. 2014, č. j. OAM-24370-9/DP-2013. Tímto rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání.

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojí podanou žalobou.
3. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítala, že žalovaný se nevypořádal řádně s její námitkou, která se týkala její žádosti v odvolání o změnu obsahu její žádosti, protože bylo podle žalobkyně zřejmé, že jejím úmyslem bylo podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, bylo však rozhodnuto o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání. Žalobkyně uvádí, že nebylo zohledněno, že je cizinkou neovládající český jazyk. Podle žalobkyně postupovaly správní orgány toliko formálně a nedbaly na skutečný obsah její žádosti, což žalobkyně považuje za přepjatý formalismus a poukazuje na judikaturu Ústavního soudu k této problematice (viz nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96).
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně upozorňuje na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí a poukazuje na § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních práv. K tomu blíže uvádí, že na území ČR žije poměrně dlouho se svou rodinou, tedy s manželem, dcerou a vnučkou, o níž také pečuje, proto poukazuje rovněž na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou téměř shodné s námitkami uvedenými v odvolání a je zde dostatečně popsán i skutkový stav a průběh správního řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí.
6. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož s tímto postupem žalobkyně ani žalovaný ve lhůtě poskytnuté soudem nevyjádřili nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
8. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
9. Z cizineckého informačního systému vyplývá, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 10. 12. 2010 do 9. 12. 2011. Platnost dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území byla prodloužena s platností od 10. 12. 2011 do 9. 6. 2013.
10. Dne 14. 5. 2013 podala žalobkyně osobně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání -OSVČ podle § 45 zákona o pobytu cizinců. Ze žádosti vyplývá, že na území republiky vstoupila v roce 2010, podniká, má vietnamského manžela, který také podniká, má s ním společné bydliště.
11. Dne 22. 1. 2014 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí č. j. OAM-24370-9/DP-2013, kterým zastavil řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žadatelka podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu

není oprávněna. V době podání žádosti nesplňovala podmínku stanovenou v § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců umožňující požádat o vydání povolení k dlouhodobému účelu cizinci s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny po třech letech pobytu.

12. Dne 1. 2. 2014 podala žadatelka proti usnesení č. j. OAM-24370-9/DP-2013 ze dne 22. 1. 2014 odvolání, ve kterém uvedla, že žádá o změnu své žádosti, že chtěla podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území a žádost vyplňovala podle žádosti svého manžela.
13. Dne 19. 12. 2016 bylo doručeno odvolacímu orgánu oznámení o převzetí právního zastoupení žadatelky a současně žádost o nahlédnutí do spisového materiálu, k čemuž došlo dne 9. 6. 2017. Zástupce žadatelky uvedl, že se k předloženému spisovému materiálu písemně vyjádří ve lhůtě do 10 dnů, žádné vyjádření doručeno nebylo.
14. Dne 2. 10. 2017 vydal odvolací orgán napadené rozhodnutí č. j. MV-68687-5/SO-2014, kterým odvolání zamítl
15. Soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
16. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni podání žádosti *„Cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.“*
17. Podle § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„Cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny je oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.“*
18. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců *„Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.“*
19. Podle § 51 odst. 3 správního řádu *„Je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.“*
20. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
21. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že žalovaný se nevypořádal řádně s její námitkou, která se týkala její žádosti v odvolání o změnu obsahu její žádosti, protože jejím úmyslem bylo podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.
22. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací orgán k námitce tohoto obsahu (která je jedinou námitkou v odvolání), s poukazem žalobkyně na skutečnost, že současně vyplňovala i žádost svého manžela a rovněž doložila i stejné dokumenty, přičemž žádá o prominutí chyby a o změnu podané žádosti, uvedl, že není důvodná *„neboť jí byl pobyt za účelem společného soužití rodiny na území již jednou prodloužen, tudíž musela vědět, jaké dokumenty k žádosti dokládá.“* Současně odvolací orgán poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 5 A 298/2010-48, ve kterém soud mimo jiné uvedl, že *„platí*

obecná právní zásada ignoratia legis neminem excusat, tzn. neznalost zákona neomlouvá. Cizinec musí sám dbát na to, aby znal právní předpisy České republiky a aby je také dodržoval.... Cizinec by se měl ze své vlastní iniciativy informovat o podmínkách svého pobytu, měl by znát svá práva a povinnosti vyplývající z jeho statusu cizince.“ Odvolací orgán rovněž reagoval na požadavek obsažený v odvolání, aby byla žádost překvalifikována a to upozorněním na ust. § 41 odst. 8 správního řádu, podle něhož „*může účastník řízení požádat o povolení změny obsahu podání pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli brozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.“* Protože v posuzovaném případě prvostupňový orgán žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ zamítl napadeným usnesením, které bylo vydáno dne 22. 1. 2014, po vydání napadeného usnesení již tedy nelze podanou žádost „překvalifikovat“ na jiný účel (respektive změnit obsah samotné žádosti).

23. S výše uvedeným posouzením námitky se soud shoduje a dodává, že se o přepjatý formalismus, na který by bylo možno vztáhnout judikaturu Ústavního soudu k této problematice (viz nálezný sp. zn. Pl. ÚS 21/96) nejedná. Žalobkyně uváděný důvod, že neovládá český jazyk, není nijak důkazně podpořen, naopak ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně bylo již od 1. 1. 2011 umožněno podnikat v oboru výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona (viz výpis ze živnostenského rejstříku založený ve správním spise). Protože v žádosti označila žalobkyně za účel pobytu na území České republiky „podnikání“, neměl prvostupňový orgán důvod k pochybnostem o obsahu podané žádosti. Pokud žalobkyně nesouhlasí s posouzením této námitky, považuje soud obranu žalobkyně toliko účelovou.
24. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože žalovaný neposoudil přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, pozornuje na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních práv, neboť na území ČR žije poměrně dlouho se svou rodinou, tedy s manželem, dcerou a vnučkou, o níž také pečuje, proto poukazuje na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.
25. Ust. § 174a zákona o pobytu cizinců uvádí demonstrativní výčet okolností, které by při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí měly správní orgány zohlednit. Nelze však z něho dovodit, že by jím byla uložena správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve všech případech. V daném případě je napadené rozhodnutí procesním rozhodnutím, s nímž není spojena povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, jímž řízení zastavil. Jsou-li naplněny důvody zastavení řízení uvedené v ust. § 169 odst. 8 zákona, není správní orgán o žádosti povinen meritorně rozhodnout. Správním orgánům tak nevznikl prostor pro posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgány proto nebyly také povinny zjišťovat v tomto rozsahu skutkový stav.
26. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností

nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. dubna 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu